

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 243/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, advokátska kancelária, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 121/2017 a jeho rozsudkom z 24. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 121/2017 a jeho rozsudkom z 24. januára 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) z 2. novembra 2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 15/2016 uznaný vinným zo spáchania v bode 1 rozsudku zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) a b), § 138 písm. b) a § 140 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), v bode 2 rozsudku zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) a b), § 138 písm. b) a § 140 písm. b) Trestného zákona, v bode 3 rozsudku zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2, ods. 4 písm. b) a § 140 písm. b) Trestného zákona, v bode 4 rozsudku prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d) a § 140 písm. b) Trestného zákona, v bode 5 rozsudku pokusu obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 14 ods. 1, § 189 ods. 1, ods. 3 písm. c) [správne má byť písm. b), pozn.] a § 140 písm. b) a c) Trestného zákona, v bode 6 rozsudku prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. d) a § 140 písm. b) Trestného zákona, v bode 7 rozsudku zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a § 140 písm. b) a c) Trestného zákona, v bode 8 rozsudku pokusu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 14, § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) a § 140 písm. b) Trestného zákona, v bode 9 rozsudku pokusu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) a § 140 písm. b) Trestného zákona a v bode 10 rozsudku zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Za to bol sťažovateľ podľa § 189 ods. 3, § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov nepodmienečne so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Súčasne mu bol podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona uložený ochranný dohľad v trvaní 36 mesiacov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, ktorých vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stal štát.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovateľ, ako aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „prokurátor“) odvolanie. Sťažovateľ vyčítal súdu prvého stupňa, že *„nevenoval dostatočnú pozornosť posúdeniu rozpoznávacích a ovládacích schopností sťažovateľa, ktorá má za následok zmenšenú príčetnosť, aj keď mal nielen znalecké posudky, ale aj zdravotnú dokumentáciu pred a po spáchaní trestnej činnosti a k dispozícii mal aj zdravotnú dokumentáciu z väzby“*. Okresný súd pri výmere trestu neprihliadol na to, že sťažovateľ *„trestné činy spáchal v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej duševnej choroby, pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov, ktoré si sám nespôsobil, aj v silnom citovom rozrušení, nechal v úvahu ani úprimne prejavenuú účinnú ľútosť nad protiprávnym konaním, pričom tieto okolnosti by mali za následok zníženie trestu. Súd teda nereagoval na závažné argumenty obžalovaného, nedal mu na nich odpoveď, čím porušil jeho právo na riadne zdôvodnenie rozsudku.“*

4. Uložený trest odňatia slobody sťažovateľ považoval za neprimerane prísny. *„Okresný súd aplikoval sankciu, ktorá je zjavne neproporcionálna a neprimeraná povahe skutku a jeho následkom ako aj dôsledkom.“*

5. V odvolaní sťažovateľ namietol aj právnu kvalifikáciu *„skutku 5 obžaloby, ktorý bol tzv. určujúcim skutkom pri najprísnejšej trestnej sadzbe zo všetkých skutkov od 10 do 20 rokov. Uviedol, že súd pochybil pri právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 3 písm. c)[správne má byť písm. b), pozn.] TZ v štádiu pokusu a dospel k prísnejšiemu potrestaniu, že ho spáchal z pomsty §140 písm. b), a v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin, písm. c) TZ.“*. Podľa sťažovateľa mal byť tento skutok *„subsumovaný pod ust. § 189 ods. 1 TZ“*., keďže samotný trestný čin je dokonaný už samotným uskutočnením hrozby násilím alebo inej ťažkej ujmy podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ tiež poznamenal, že k značnej škode ako kvalifikačnému momentu skutkovej podstaty podľa § 189 ods. 3 písm. b) Trestného zákona nedošlo.

6. O odvolaniach sťažovateľa a prokurátora rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 To 121/2017 z 24. januára 2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 zákona

č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 15/2016 z 2. novembra 2017 zrušil vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a § 189 ods. 3, § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona sám sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov nepodmienečne, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu so stredným stupňom stráženia. Odvolanie sťažovateľa odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. V ostatných častiach ostal rozsudok okresného súdu nezmenený.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 To 121/2017 z 24. januára 2018 došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Tvrdí, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia *„nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. ...existujú výrazné rozpory medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami, právne závery súdu ohľadom otázky nepríčetnosti sťažovateľa v čase spáchania činu, pri ignorovaní rozsiahlej zdravotnej dokumentácie psychiatrických vyšetrení sťažovateľa od 14 rokov veku, vrátane zdravotnej dokumentácie v priebehu väzby až do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, predloženej obhajobou, nekritické prevzatie znaleckého posudku zadováženého orgánom činným v trestnom konaní ako dôkazu silného, sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami“*. Podľa sťažovateľa odvolací súd nezohľadnil špecifiká daného prípadu. Konajúci súd *«bez prehodnotenia záveru znaleckého posudku, ktorý bol v rozpore so zdravotnou dokumentáciou, v rozpore i so znaleckým posudkom, ktorý zabezpečila obhajoba sťažovateľa, osvojil si tento záver a pokladal znalecký posudok za „silný“ dôkaz. Porušovateľ aplikujúci právo nie je viazaný vyjadreniami znalca, ale má vlastnou úvahou dospieť k záveru o nepríčetnosti, prípadne aj o „zmenšenej príčetnosti“, ktorú pozná súdna prax, ak ju možno vzhľadom na všetky okolnosti prípadu s vysokou mierou pravdepodobnosti predpokladať.»*

8. Sťažovateľ krajskému súdu vytyka, že jeho argumentáciu o jeho zmenšenej príčetnosti v čase spáchania skutku nevzal do úvahy a ani sa k tejto argumentácii nevyjadril. Rovnako pri výmere trestu neprihliadol na poľahčujúcu okolnosť, že sťažovateľ páchal

trestnú činnosť v „*silnom citovom rozrušení pri dlhodobom hromadení vnútorného napätia, spôsobeného duševnou poruchou... a sľúbil, že bude dodržiavať liečebný program jeho duševnej poruchy*“.

9. Za závažný nedostatok v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je podľa sťažovateľa potrebné považovať nerešpektovanie zásady humanity, z ktorej vyplýva zákaz neprimeranej sankcie, predovšetkým ku konkrétnym okolnostiam. Poznamenal, že prvotne súd ako orgán ochrany a aplikácie práva musí dbať, aby uložený trest splnil výchovný účel, bol vykonateľný a zároveň nebol vo vzťahu k osobe obžalovaného represívny. Namieta, že v jeho prípade bola porušená zásada humanity, pretože bola aplikovaná sankcia zjavne neprimeraná a neproporcionálna povaha skutku a jeho následkom.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na spravodlivé súdne konanie podľa článku 17 ods. 2, článku 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa článku 6 ods. 1, článku 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7 To/121/2017 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To/121/2017-3793 z 24. 1. 2018 sa v plnom rozsahu zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na opätovné prerokovanie.

3. Porušovateľ je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľa na účet advokátky.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To 121/2017 a jeho rozsudkom z 24. januára 2018, ku ktorému malo dôjsť jednak nesprávnou právnou kvalifikáciou skutku uvedeného v bode 5 obžaloby, ktorého právne posúdenie ovplyvnilo trestnú sadzbu, z ktorej všeobecné súdy vychádzali pri určení výmery trestu odňatia slobody a jednak tým, že sťažovateľovi bol uložený neprimeraný a neproporcionálny trest odňatia slobody, keďže konajúce súdy neprihliadli na poľahčujúce okolnosti, ako ani na argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa jeho pričetnosti a s tým spojeného hodnotenia znaleckého dokazovania.

16. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

19. Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

II. A

20. Pokiaľ ide o námietku porušenia základných práv sťažovateľa zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom nesprávnou právnou kvalifikáciou skutku uvedeného pod bodom 5 obžaloby (bod 5 výroku rozsudku), ktorého právne posúdenie ovplyvnilo rozpätie sadzby sťažovateľovi ukladaného trestu odňatia slobody, ústavný súd skúmal, či sťažovateľ nemal možnosť domáhať sa ochrany označených základných práv v konaní pred všeobecnými súdmi.

21. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

22. Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

a) rozsudok a trestný rozkaz...

23. Podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1...

b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

24. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

25. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity, t. j. ústavný súd má právomoc konať, ak o ochrane týchto práv a slobôd už nemôže rozhodovať iný súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

26. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Inými slovami, ústavné súdnictvo v individuálnych veciach je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú

(IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09). Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 149/04). Inými slovami, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09).

27. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu v otázke právneho posúdenia konkrétneho skutku dovolanie nepodal, a teda nevyužil možnosť domáhať sa ochrany svojich základných práv v konaní pred všeobecným – dovolacím – súdom, ktorého právomoc konať v takomto prípade predchádza kompetencii ústavného súdu. Uvedená okolnosť bráni ústavnému súdu o podanej sťažnosti v tejto jej časti proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 To 121/2017 z 24. januára 2018 konať a rozhodnúť.

28. Pre úplnosť je potrebné poznamenať, že o tom, či dovolanie je alebo nie je prípustné a či je alebo nie je v danej trestnej veci naplnený ten-ktorý dovolací dôvod, je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť najvyšší (dovolací) súd, avšak na základe argumentácie sťažovateľa tak, ako ju formuloval a predstrel v aktuálnej sťažnosti, neostávalo ústavnému súdu iné, iba odkázať ho na zmienený postup podľa ustanovení Trestného poriadku.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci na prerokovanie sťažnosti sťažovateľa v tejto časti, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

II. B

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom tým, že sťažovateľovi bol uložený neprimeraný a vo vzťahu k následku jeho konania neproporcionálny trest odňatia slobody, ústavný súd poznamenáva,

že aj keď v tomto nemožno vidieť zjavný dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a teda nemožno sťažovateľa vo vzťahu k tejto (takto izolovanej) námietke odkázať na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, napriek tomu neprichádzal do úvahy prieskum sťažnosti v tejto časti z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov ústavným súdom. V okolnostiach danej veci totiž nemožno sťažovateľom namietané otázky, ktorými sú právna kvalifikácia relevantného skutku a uložený trest odňatia slobody, od seba odčleniť. Je zrejmé, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery všeobecné súdy vychádzali práve z právneho posúdenia skutku, ktoré sťažovateľ spochybňuje, a ako už bolo uvedené (pozri časť II. A odôvodnenia tohto rozhodnutia), správnosť ktorého (právneho posúdenia) je oprávnený preskúmať všeobecný súd v konaní o dovolaní, preto je bez akýchkoľvek pochyb, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sťažovateľom v zmysle záverov časti II. A odôvodnenia tohto rozhodnutia a uznania jeho námietok dovolacím súdom v otázke právnej kvalifikácie dotknutého súdeného skutku bude mať toto rozhodnutie reálny dopad na aj prípadné opätovné rozhodovanie o výmere ukladaného trestu.

31. V tomto svetle sa aj námietky sťažovateľa o neprihliadaní na jeho argumentáciu, či už týkajúcu sa skúmania jeho príčetnosti alebo poľahčujúcich okolností, prípadne hodnotenia znaleckého dokazovania javia v danej chvíli ako nie relevantné, keďže nie je vylúčené, že v prípade pre sťažovateľa pozitívneho výsledku dovolacieho konania tieto znova budú predmetom konania pred všeobecnými súdmi.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pridržiujúc sa svojich ústavných a zákonných oprávnení a zároveň v snahe vyhnúť sa prejudikovaniu akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré by v prípade danej trestnej veci mohlo byť v budúcnosti vydané všeobecnými súdmi, posúdil sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za predčasnú, a preto zjavne neopodstatnenú, z ktorého dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

33. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného

vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018